

Arrest

nr. 271 011 van 7 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor verzoeker en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juni 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van

artikel 3(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer F. A. G., verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea, verklaart te zijn, diende op 05.11.2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij is niet in bezit van identiteits- of reisdocumenten.

De betrokkene werd een eerste maal aangetroffen in België op 21.08.2021. Zijn vingerafdrukken werden daarbij genomen en conform artikel 17 van Verordening 603/2013 verzonden naar het centraal systeem van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Italië op 21.04.2015, in Nederland op 01.05.2015 en in Duitsland op 24.11.2015 en 01.10.2018. De betrokkene werd niet weerhouden en er volgde geen verzoek tot terugname aan een van de vermelde lidstaten.

De betrokkene werd een tweede maal aangetroffen op 10.02.2021. Hij werd diezelfde dag overgebracht naar de gevangenis van Dendermonde.

De Nederlandse instanties deelden op 05.05.2021 in een antwoord op een informatieverzoek mee dat Italië bij ontstentenis van een antwoord instemde met een verzoek tot terugname van de betrokkene van Nederland. In augustus 2015 werd hij geregistreerd als vertrokken met onbekende bestemming. Ze voegden nog toe dat de betrokkene op 06.10.2020 in Nederland werd aangetroffen. Hij werd in detentie geplaatst en vervolgens werd Duitsland verzocht de betrokkene terug te nemen. Duitsland stemde daar op 13.10.2020 mee in en de betrokkene werd op 27.10.2020 aan Duitsland overgedragen.

Op 10.05.2021 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 14.05.2021 stemden ze daar met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 mee in.

Artikel 29(2) van Verordening 604/2013 voorziet dat indien de overdracht niet kan worden uitgevoerd vanwege gevangenzetting van de betrokkene de overdrachtstermijn tot maximaal een jaar kan worden verlengd. Gezien de betrokkene in gevangenschap verblijft werden de Duitse instanties op 02.08.2021 ingelicht dat een overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld en verzocht de overdrachtstermijn te verlengen tot maximaal een jaar, te weten tot 14.05.2022.

Op 05.11.2021 diende de betrokkene in de gevangenis van Dendermonde een verzoek om internationale bescherming in.

De betrokkene werd op 13.12.2021 gehoord in de gevangenis. Hij verklaart dat hij ongehuwd is en geen familie heeft in België. Hij voegt toe dat hij 3 broers heeft waarvan een in Nederland verblijft.

De betrokkene verliet Eritrea in 2014 en reisde via Soedan naar Libië. Twee maanden later verliet hij Libië per boot om vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen te komen via Italië. Enkele weken later trok hij naar Nederland waar hij internationale bescherming vroeg. Het verzoek was volgens de betrokkene het voorwerp van een 'Dublin-beslissing' met betrekking tot Italië. De betrokkene verruilde Nederland voor Duitsland waar hij eveneens internationale bescherming vroeg. De Duitse instanties gingen over tot een inhoudelijk onderzoek en wezen zijn verzoek af. Een tweede verzoek werd eveneens afgewezen. In juli 2020 verliet de betrokkene Duitsland en zette koers naar België met de bedoeling door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 ("Karim") stelde het HvJ-EU met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming in Italië, Nederland en Duitsland. Hij kwam van Duitsland naar België en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

Artikel 23(1) van Verordening 604/2013 stelt dat indien een lidstaat, waar een persoon als bedoeld in artikel 18(1) onder b), c) of d), een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is conform de artikelen 20(5) en artikel 18(1), onder b), c) of d), hij die andere lidstaat kan verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.

Artikel 23(2) van Verordening 604/2013 stelt dat een verzoek tot terugname zo snel mogelijk wordt ingediend en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 9(5) van Verordening (EU) 603/2013.

Artikel 23(3) van Verordening 604/2013 stelt dat indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 vermelde termijnen wordt ingediend de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming berust bij de lidstaat waar het nieuwe verzoek is ingediend.

Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat de Duitse instanties zijn verzoek inhoudelijk behandelden. Uit informatie van Nederland blijkt verder dat de Duitsland in oktober 2020 de betrokkene terugnam van Nederland.

Bovendien erkenden de Duitse instanties ten overstaan van België verantwoordelijk te zijn en verplicht de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaart dat een van zijn broers in Nederland verblijft. Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Artikel 11(2) van de Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn broer niet voorgelegd. Verder uitte de betrokkene op geen enkel ogenblik de wens te worden verenigd met zijn in Nederland verblijvende broer.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden op 21.08.2020 een eerste maal vergeleken met de in Eurodac opgeslagen gegevens. Een terugnameverzoek volgde op 10.05.2021 nadat de betrokkene een tweede maal werd aangetroffen zonder in bezit te zijn van de voor verblijf vereiste documenten. Artikel 24(2) van Verordening 604/2013 stelt dat in geval een lidstaat op wiens grondgebied een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt besluit het Eurodac-systeem te raadplegen overeenkomstig artikel 17 van Verordening 603/2013 een verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b) of c) van Verordening 604/2013, of van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), wiens verzoek om internationale bescherming niet bij definitieve beslissing is afgewezen, zo snel mogelijk moet worden ingediend en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer. Artikel 24(3) van Verordening 603/2013 stelt dat indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 bepaalde termijnen wordt ingediend, de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene zich zonder verblijfstitel ophoudt, de betrokkene de gelegenheid biedt een nieuw verzoek in te dienen. Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het HvJ-EU van 25.01.2018 in de zaak met

referentie C-360/16 (Bundesrepublik Deutschland tegen Aziz Hasan). Het Hof stelt dat artikel 24, lid 3, van Verordening 604/2013 moet worden uitgelegd dat wanneer het terugnameverzoek niet is ingediend binnen de in artikel 24(2) van die verordening gestelde termijnen en de betrokkene geen gebruik maakte van de gelegenheid die hem moet worden geboden om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen de lidstaat op het grondgebied waarvan die persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt nog om terugname van die persoon kan verzoeken. De betrokkene maakte bij zijn eerste contact met de Belgische instanties op 21.08.2020 geen gebruik van de mogelijkheid internationale bescherming te vragen. Uit bovenvermelde rechtspraak volgt dat na zijn tweede aantreffen Duitsland nog om terugname kon worden gevraagd.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij naar België kwam om door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk maar besloot internationale bescherming te vragen in België nadat hij werd aangehouden. Hij uit bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij na een verblijf van meer dan 4 jaar in Duitsland te horen kreeg dat hij geen bescherming kreeg en het land diende te verlaten.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Hieromtrent wensen we op te merken dat de Duitse instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen") wat betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene wel degelijk uitsluitel kreeg inzake zijn beroep.

We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 42 van Richtlijn 2013/32/EU".

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming door de Duitse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat de Duitse instanties geen internationale bescherming toekenden aan de betrokkene leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en zorgvuldige wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 14.05.2021 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Blijkens het akkoord dient de betrokkene zich aan te bieden bij het aanmeld- en opvangcentrum ('Erstaufnahmeeinrichtung') te Neumünster (Sleeswijk-Holstein). Er zijn geen redenen om aan te nemen

dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten.

Een belangrijke bron over internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann en Daniel Kamiab Hesari, "Asylum Information Database – Country Report : Germany – 2019 update", laatste update op 30.11.2020, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 44, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany").

De betrokkene stelt dat hij 4 jaar en 10 maanden in Duitsland in een opvangcentrum verbleef.

We wensen te op te merken dat in Duitsland net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigde te weten als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

Het AIDA-rapport meldt dat levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en het voorwerp zijn van kritiek ("The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities", pagina 91). We zijn van oordeel dat dit op zich niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ("The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success", pagina 32), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

De betrokkene stelt dat hij last heeft van stress. Hij maakt geen gewag van andere gezondheidsproblemen.

Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 97). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De Duitse autoriteiten worden minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Duitsland heeft net als België en andere lidstaten af te rekenen met het COVID-19-virus. De situatie betreffende de verspreiding van het COVID-19-virus evolueert in Duitsland net als in andere lidstaten voortdurend en net als andere lidstaten nemen de Duitse instanties maatregelen om de verspreiding van het virus in te perken. De betrokkene toont niet aan dat de Duitse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het COVID-19-virus hun verplichtingen die voortkomen uit Verordening 604/2013 of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, de behandeling van verzoeken om internationale

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 3(2) en 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg dient de betrokkene zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker een kennelijke appreciatiefout aan en de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3,13(2), 17(1) en 18 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening), van de artikelen 51/5 en 62 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. AANGEHAALDE NORMEN

Artikel 3 van het EVRM voorziet het verbod op foltering:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikelen 1 à 4 van het Handvest voorzien :

"Menselijke waardigheid

Menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd.

Recht op leven

Eenieder heeft recht op leven.

Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld.

Recht op menselijke integriteit

Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd: de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels, het verbod van

eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben, het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden, het verbod van het reproductief klonen van mensen.

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 13(2) (sic) van de Dublin-Verordening:

"Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Artikel 17(1) van de Dublin-Verordening:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet", het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd."

Artikel 18:

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) [...];

b) [...];

c) [...];

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.

Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voor dat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond.

In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU. »

Verzoekende partij tevens te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin-Verordening van "openbare orde" zijn:

"Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public ; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable" (RV nr 126157, 8.12.2013)

Artikel 51/5 §4 Vw :

"§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft."

Artikel 62 Vw :[...]

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven: "veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause" (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; "le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce" (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen "doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs " (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet" (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013)."

In het eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht , van de motiveringsplicht, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 13, 17 en 18 van de Dublin III-verordening.

Hij licht dit onderdeel toe als volgt:

“[...] aangezien uit de motivering van de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt welke juridische grondslag ertoe leidt Duitsland als de verantwoordelijke lidstaat te beschouwen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de Duitse autoriteiten een verzoek om terugname heeft gericht en dat deze laatste dit verzoek hebben aanvaard op basis van artikel 18(1)d) van de Dublin- Verordening III.

Verwerende partij baseert zich op artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en artikels 3 en 18(1)d) van de Dublin-Verordening III om de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van het asielverzoek te staven. Deze bepalingen volstaan niet om zulke beslissing tot weigering van verblijf te staven aangezien artikel 18(1) van de Dublin-Verordening - zoals de titel aangeeft - alleen de verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat vaststelt.

Geen bepaling van Hoofdstuk III van de Dublin III-verordening tot vaststelling van de criteria om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek (artikelen 7 tot en met 15) werden gebruikt als juridische grondslag van de bestreden beslissing.

Verzoeker is dus niet in staat de juridische bepalingen die de beslissing staven te begrijpen, en de eventuele toepassing ervan na te gaan, en dus de beslissing nuttig aan te vechten in het kader van huidig verzoekschrift.

Verwerende partij heeft niet alle rechtsgronden uiteengezet waarop zij haar beslissing om het verblijf te weigeren heeft gebaseerd. Dit is in strijd met de motiveringsplicht alsook de zorgvuldigheidsplicht, en artikels 3,13, 17 en 18 van de Dublin-Verordening III. Het middel is gegrond en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

Verzoeker meent dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt welke juridische grondslag ertoe leidt dat Duitsland als verantwoordelijke lidstaat wordt aangeduid. Volgens verzoeker is de verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 18, 1, d van de Dublin III-verordening niet afdoende om de verantwoordelijkheid van Duitsland te schragen aangezien artikel 18 alleen de verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat vaststelt. Volgens verzoeker moet verwezen worden naar een bepaling uit hoofdstuk III van de Dublin III-verordening tot vaststelling van de criteria om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoeker kan hij de juridische grondslag van de beslissing niet begrijpen, of de toepassing ervan niet nagaan zodat hij de beslissing niet nuttig kan aanvechten. Hij stelt dat de gemachtigde niet alle rechtsgronden heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing heeft gebaseerd.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet enkel heeft verwezen naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 3 (2) en 18 (1) d van de Dublin III-verordening, die wel degelijk relevant zijn voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, maar ook naar de artikelen 16, 23, 24 (2) en (3) en 29 (2) van de Dublin III-verordening. Telkenmale heeft de gemachtigde toegelicht waarom volgens hem op grond van al deze artikelen Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is. Hij heeft dus de rechtsgronden uiteengezet waarop hij zijn beslissing heeft gebaseerd. Bijgevolg kon verzoeker wel degelijk nagaan of de gemachtigde die artikelen al dan niet op een correcte wijze heeft toegepast en kon hij, indien gewenst, de redenering van de gemachtigde aanvechten middels huidig beroep. Zo heeft de gemachtigde onder meer verwezen naar artikel 24, leden 2 en 3 en daarbij verwezen naar de uitlegging die het Hof van Justitie in het arrest Aziz Hassan van 25 januari 2018 (C-360/16) volgens hem hieraan heeft gegeven. Verzoeker was in de mogelijkheid, mits lezing van dit arrest, na te gaan of de gemachtigde dit artikel al dan niet correct heeft toegepast. De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet ingaat op die motieven.

Anders dan verzoeker voorhoudt, kan de verantwoordelijke lidstaat niet enkel bepaald worden op basis van de criteria, zoals opgesomd in hoofdstuk III van de Dublin III-verordening, zijnde op basis van de artikelen 7 tot en met 15. Niet alleen blijkt dit uit artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening, waarin uitdrukkelijk wordt voorzien in de situatie waarin op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Bovendien bevat de Dublin III-verordening tal van procedurele bepalingen met onder meer termijnen voor verzoeken tot terugname of overname, antwoorden op dergelijke verzoeken, termijnen voor overdracht die bindend zijn voor de lidstaten en die allen een directe invloed hebben op de vraag welke lidstaat verantwoordelijk is (bv.

artikel 24, lid 2 en 3 van de Dublin III-verordening aangaande o.a. de verantwoordelijkheid indien de termijn voor terugnameverzoek niet wordt gerespecteerd zoals uitgelegd in HvJ 25 januari 2018, Hasan C-360/16, punten 77 en 80; artikel 29 van de Dublin III-verordening aangaande overdrachtstermijn en HvJ 25 oktober 2017, Shiri C-201/16 . Deze termijnen worden niet geregeld in de artikelen 7 tot en met 15, zodat ook om die reden niet kan aangenomen worden dat de gemachtigde alleen op basis van de criteria zoals opgesomd in de artikelen 7 tot en met 15, de verantwoordelijkheid van Duitsland in rechte kan motiveren.

Bovendien licht verzoeker niet toe welk criterium zoals opgenomen in hoofdstuk III thans van toepassing zou zijn of relevant zou zijn voor zijn persoonlijke situatie, zodat dit als gevolg zou hebben dat de gemachtigde ten onrechte Duitsland als verantwoordelijke lidstaat beschouwt.

Op basis van het betoog van verzoeker kan geen schending aangenomen worden van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of de artikelen 3, 13, 17 en 18 van de Dublin III-verordening.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

In het tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest. Hij wijst ook op een kennelijke beoordelingsfout.

Hij licht dit onderdeel toe als volgt:

"[...] aangezien de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland zorgwekkend zijn en een verwijdering van verzoeker naar Duitsland risico's inhoudt. Verwerende partij heeft de risico's voor verzoeker niet op een passende en afdoende manier onderzocht en minimiseert (sic) de situatie in Duitsland en de risico's met betrekking tot de sanitaire crisis.

Zoals de verwerende partij aangeeft, gaat verzoeker een navolgend verzoek indienen in geval van terugkeer naar Duitsland. Zoals blijkt uit het AIDA-verslag - Update July 2020 (laatste update op 30.11.2020) (stuk 3, pg. 45), worden volgende asielaanvragen bijna automatisch als niet ontvankelijk beschouwd - waardoor de regelmatigheid van de procedure voor verzoeker in twijfel kan worden getrokken.

Wanneer een asielzoeker een volgend verzoek heeft ingediend, ingeval hij Duitsland heeft verlaten nadat zijn oorspronkelijke asielprocedure was afgesloten, wordt zijn procedure een "versnelde procedure". In die situaties moeten de autoriteiten binnen een week beslissen, en indien zij de asielaanvraag binnen die termijn als kennelijk ongegrond of niet-ontvankelijk afwijzen, wordt de procedure als een versnelde procedure voortgezet en zijn de asielzoekers verplicht in de "speciale opvangcentra" te verblijven.

Uit het AIDA-verslag blijkt dat asielzoekers in dergelijke situaties te maken krijgen met strengere sancties:

"However, asylum seekers in the accelerated procedure face significantly stricter sanctions for non-compliance with the "residence obligation": If they leave the town or district in which the special reception centre is located, it shall be assumed that they have failed to pursue the asylum procedure. This may lead to the termination of their asylum procedure and rejection of their application. From 1 August 2018 onwards, the "special reception centres" existing in Bamberg and Manching/Ingolstadt were renamed as AnKER centres" (stuk 3, pg. 51).

(Vrije vertaling: Asielzoekers in de versnelde procedure krijgen echter te maken met aanzienlijk strengere sancties wegens niet-naleving van de "verblijfsverplichting": Als zij de stad of het district waarin het speciale opvangcentrum is gevestigd, verlaten, wordt ervan uitgegaan dat zij de asielprocedure niet hebben voortgezet. Dit kan leiden tot de beëindiging van hun asielprocedure en de afwijzing van hun aanvraag.

Vanaf 1 augustus 2018 werden de in Bamberg en Manching/Ingolstadt bestaande "speciale opvangcentra" omgedoopt tot AnKER-centra).

Uit de informatie in het AIDA-verslag blijkt dat de leefomstandigheden in sommige aankomstcentra soms verre van optimaal zijn:

"Many of these centres use former army barracks which have been refurbished. There are substantial differences in the structure and living conditions, for example, between the AnKER centres and the Dependancen in Bavaria. In Regensburg for example, the main AnKER centre was built recently and is relatively modern, while the Dependancen are old former barracks. Particular concerns have been voiced with regard to Dependancen such as Schwandorf and Stephanposching, which consists of large halls with no rooms. In the Dependance of Munich Funkkaserne, a former barracks which hosted over 200 people at the end of March 2019, collapsing sinks, a damaged medical room and unsanitary conditions have been reported, far below standards.³⁴⁹ Following public criticism, the authorities have started renovation works in the facility of early April 2019 and have transferred several residents to other facilities" (stuk 3, pg. 90).

(Vrije vertaling: "Veel van deze centra maken gebruik van voormalige legerkazernes die zijn opgeknapt. Er zijn aanzienlijke verschillen in de structuur en de levensomstandigheden, bijvoorbeeld tussen de AnKER-centra en de Dependancen in Beieren. In Regensburg bijvoorbeeld is het belangrijkste AnKER-centrum recent gebouwd en relatief modern, terwijl de Dependancen oude voormalige kazernes zijn. Bijzondere bezorgdheid is geuit ten aanzien van Dependancen als Schwandorf en Stephanposching, die uit grote hallen zonder kamers bestaan. In de Dependance van München Funkkaserne, een voormalige kazerne waar eind maart 2019 meer dan 200 mensen verbleven, zijn instortende gootstenen, een beschadigde medische ruimte en onhygiënische omstandigheden gemeld, ver onder de normen.³⁴⁹ Na kritiek van het publiek zijn de autoriteiten begin april 2019 begonnen met renovatiewerkzaamheden in de faciliteit en hebben ze verschillende bewoners overgeplaatst naar andere faciliteiten).

Andere basisvoorwaarden zijn niet voldoende - met name, hygienische voorwaarden:

"Bath and toilet facilities usually consist of shower rooms and toilets which people have to share. Where guidelines are available, it is recommended that one shower should be available for 10 to 12 persons, but in some reception centres the ratio is worse than that, particularly in situations of overcrowding. Cleaning of shared space (halls, corridors) as well as of sanitary facilities is carried out by external companies in the initial reception centres.

The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs - especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. Asylum seekers at the arrival centre in Hamburg-Rahlstedt, for example, have reported inter alia a lack of privacy, unclean sanitary facilities and disturbances at night. The sleeping areas are placed in former warehouses and divided by thin partitions into several compartments, which do not allow for privacy. Besides reading lamps attached to each bed, there is one common light for the whole warehouse, which is switched on from 8:00am to 22:00p

The NGO "Ärzte der Welt" (Doctors of the World) announced in September 2019 that an advice service run by the organisation in the AnKER-centre of Manching/Ingolstadt was to be terminated. The NGO described living conditions in the facility as "morbid" and claimed that adequate treatment, in particular treatment of persons with psychological disorders, was impossible under the circumstances. Insufficient protection against assaults, lack of privacy and nocturnal disturbances were impeding mental stabilisation of asylum-seekers at the facility and the NGO was no longer capable to bear responsibility for the mental health of its patients. Moreover, the organisation claims that there was no system for the identification of vulnerable persons in place at the facility" (stuk 3, pg. 90-91).

(Vrije vertaling: Bad- en toiletvoorzieningen bestaan meestal uit doucheruimten en toiletten die mensen moeten delen. Wanneer er richtsnoeren voorhanden zijn, wordt aanbevolen dat er één douche beschikbaar is voor 10 tot 12 personen, maar in sommige opvangcentra is de verhouding slechter dan dat, vooral in situaties van overbevolking. Het schoonmaken van gemeenschappelijke ruimten (zalen, gangen) en van sanitaire voorzieningen wordt in de eerste opvangcentra uitgevoerd door externe bedrijven.

(...)

De levensomstandigheden in veel eerste opvangcentra zijn bekritiseerd door asielzoekers, vrijwilligers en ngo's - vooral in het licht van het verlengde verplichte verblijf in deze faciliteiten. Asielzoekers in het

aankomstcentrum in Hamburg-Rahlstedt, bijvoorbeeld, hebben onder meer melding gemaakt van een gebrek aan privacy, onzuivere sanitaire voorzieningen en nachtelijke onrust. De slaapruimten zijn ondergebracht in voormalige pakhuizen en door dunne schotten verdeeld in verschillende compartimenten, waardoor geen privacy mogelijk is. Naast leeslampen bij elk bed is er één gemeenschappelijke lamp voor het hele pakhuis, die brandt van 8.00 uur tot 22.00 uur.

De NGO "Ärzte der Welt" (Artsen van de Wereld) kondigde in september 2019 aan dat een adviesdienst van de organisatie in het AnkER-centrum van Manching/Ingolstadt zou worden beëindigd. De ngo beschreef de levensomstandigheden in de inrichting als "morbide" en stelde dat een adequate behandeling, met name van personen met psychische stoornissen, onder de gegeven omstandigheden onmogelijk was. Onvoldoende bescherming tegen mishandeling, gebrek aan privacy en nachtelijke stoornissen belemmerden de geestelijke stabilisatie van asielzoekers in de inrichting en de NGO was niet langer in staat de verantwoordelijkheid voor de geestelijke gezondheid van haar patiënten te dragen. Bovendien beweert de organisatie dat er in de faciliteit geen systeem bestond voor de identificatie van kwetsbare personen).

De crisis in verband met de Covid-19-pandemie lijkt ook de algemene opvangvoorwaarden in Duitsland sterkte hebben gewijzigd :

"Following the COVID-19 pandemic, there has also been rising concern that the conditions in initial reception centres (and other form of collective accommodation) do not allow for sufficient protection against the virus. In Ellwangen, for example, 50% of the asylum seekers were tested positive. For this reason, some courts have ruled that asylum seekers must be allowed to take residence outside of initial reception centres. Whether the obligation to take up residence in initial reception centres will end because of the virus depends on local circumstances and individual cases - especially since other courts have decided that the risks caused by COVID-19 do not generally justify an exemption from the obligation to stay in initial reception centres" (stuk 3, pg. 91).

(Vrije vertaling : "Na de COVID-19-pandemie is er ook toenemende bezorgdheid over het feit dat de omstandigheden in de eerste opvangcentra (en andere vormen van collectieve accommodatie) onvoldoende bescherming tegen het virus bieden. In Ellwangen is bijvoorbeeld 50% van de asielzoekers positief getest. Daarom hebben sommige rechtbanken geoordeeld dat asielzoekers zich buiten de centra voor eerste opvang moeten kunnen vestigen. Of de verplichting om zich in de centra voor eerste opvang te vestigen zal eindigen vanwege het virus hangt af van de lokale omstandigheden en individuele gevallen - vooral omdat andere rechtbanken hebben besloten dat de risico's van COVID-19 in het algemeen geen vrijstelling van de verplichting om in de centra voor eerste opvang te verblijven rechtvaardigen").

"Refugee rights organizations in Germany say people in asylum seeker accommodation centers are in grave danger from coronavirus and have called for them to be shut down. Migrants who were quarantined in one center are being made to wear wristbands in public.

Migrants' lives are under threat due to the pandemic and they should be provided with "humane accommodation" in apartments, said representatives from German refugee councils and other NGOs on Monday.

Helen Deffner of the Refugee Council of Saxony-Anhalt said the German authorities were responsible for "deliberately threatening people's health" by forcing them to live in unsafe conditions. Germany's refugee councils among others have expressed serious concerns about the risk of viral infection to those in collective accommodation centers where frequent hand washing and social distancing are next to impossible"

(Vrije vertaling : "Vluchtelingenrechtenorganisaties in Duitsland zeggen dat mensen in asielzoekerscentra ernstig gevaar lopen door het coronavirus en hebben opgeroepen tot sluiting. Migranten die in een centrum in quarantaine zijn geplaatst, worden in het openbaar in polsbandjes gezet.

Het leven van de migranten wordt bedreigd als gevolg van de pandemie en zij moeten worden voorzien van "humane huisvesting" in appartementen, aldus vertegenwoordigers van de Duitse vluchtelingenraden en andere NGO's op maandag"

Helen Deffner van de Vluchtelingenraad van Saksen-Anhalt zei dat de Duitse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor het "opzettelijk bedreigen van de gezondheid van mensen" door hen te dwingen in onveilige omstandigheden te leven. De Duitse vluchtelingenraden hebben onder andere hun ernstige bezorgdheid geuit over het risico van een virusinfectie bij mensen in collectieve opvangcentra waar het vaak wassen van de handen en sociale afstandelijkheid bijna onmogelijk zijn" (stuk 4)

De situatie in sommige collectieve accommodatiecentra en gedecentraliseerde huisvesting is niet meer benijdenswaardig :

"Studies have repeatedly shown that living conditions of asylum seekers differed considerably between regions and sometimes even within the same town. For example, some municipalities have a policy of generally allowing asylum seekers to live in apartments, which they have to find and rent on their own. In some areas, this is almost impossible in practice for many asylum seekers, since rents are unaffordable in privately owned apartments and space in council housing is extremely limited. This may lead to a situation in which asylum seekers have to stay in collective accommodation centres although they are technically not required to do so.

It has also been pointed out that living conditions in individual apartments are not necessarily better than in accommodation centres (e.g. if apartments are provided in run-down buildings or if decentralised accommodation is only available in isolated locations). Nevertheless, the collective accommodation centres, and particularly the bigger ones (often referred to as "camps" by critics) are most often criticised by refugee organisations and other NGOs.

While occupancy rates have improved in recent years, some aspects of collective accommodation centres continue to be identified as problematic by asylum seekers and NGOs. Facilities are often isolated or in remote locations. Many temporary facilities do not comply with basic standards and do not guarantee privacy. According to reports this has led to serious health problems for some asylum seekers, especially in cases of long stays in collective accommodation centres. In facilities in which food is provided, asylum seekers are sometimes not allowed to prepare their own food and/or no cooking facilities exist. The quality of food is often criticised where food is handed out in the form of pre-packed meals" (stuk 3, pg. 91-92).

(Vrije vertaling: "Studies hebben herhaaldelijk aangetoond dat de levensomstandigheden van asielzoekers aanzienlijk verschillen tussen regio's en soms zelfs binnen een en dezelfde stad. Zo hebben sommige gemeenten een beleid om asielzoekers over het algemeen toe te staan in appartementen te wonen, die ze zelf moeten vinden en huren. In sommige gebieden is dit in de praktijk voor veel asielzoekers bijna onmogelijk, omdat de huurprijzen in particuliere woningen onbetaalbaar zijn en de ruimte in gemeentehuizen zeer beperkt is. Dit kan leiden tot een situatie waarin asielzoekers in collectieve logiescentra moeten verblijven, terwijl ze dat technisch gezien niet hoeven te doen.

Er is ook op gewezen dat de leefomstandigheden in individuele appartementen niet noodzakelijkerwijs beter zijn dan in opvangcentra (bijvoorbeeld als appartementen in vervallen gebouwen worden aangeboden of als decentrale huisvesting alleen op geïsoleerde locaties beschikbaar is). Toch worden de collectieve opvangcentra, en met name de grotere (die door critici vaak "kampen" worden genoemd), het vaakst bekritiseerd door vluchtelingenorganisaties en andere NGO's.

Hoewel de bezettingsgraad de afgelopen jaren is verbeterd, worden sommige aspecten van de collectieve opvangcentra door asielzoekers en NGO's nog steeds als problematisch aangemerkt. De faciliteiten zijn vaak geïsoleerd of op afgelegen locaties. Veel tijdelijke voorzieningen voldoen niet aan de basisnormen en garanderen geen privacy. Volgens de rapporten heeft dit geleid tot ernstige gezondheidsproblemen voor sommige asielzoekers, met name in het geval van langdurig verblijf in collectieve opvangcentra. In voorzieningen waar voedsel wordt verstrekt, mogen asielzoekers soms niet zelf voedsel bereiden en/of bestaan er geen kookvoorzieningen. De kwaliteit van het voedsel wordt vaak bekritiseerd wanneer het voedsel wordt uitgedeeld in de vorm van voorverpakte maaltijden").

De erbarmelijke hygiënische staat binnen de opvangcentra kan onmogelijk een duurzame, stabiele, gezonde en veilige opvang bieden voor verzoeker. Daarom dient besloten te worden dat verzoeker, in weerwil van wat verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, wel degelijk elementen aangebracht heeft die voldoende aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen omdat dergelijke overdracht, in het licht van de

algemene opvangomstandigheden, een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden in strijd met artikel 3 EVRM of artikel 4 EU Handvest.

Omwille van de huidige pandemie kan te meer tot de vaststelling gekomen worden dat de medische voorzieningen in Duitsland in geen enkel geval van een vergelijkbaar niveau als in België geacht kunnen worden, waarbij verzoeker riskeert niet onmiddellijk de nodige zorgen te verkrijgen.

Verwerende partij heeft in dit geval nagelaten alle relevante informatie te betrekken en heeft bovendien de door haar geconsulteerde informatie op partiële wijze gelezen bij diens analyse van het zogenaamde interstatelijk vertrouwensbeginsel.

In het licht van de informatie vervat in de door verwerende partij gehanteerde informatie, die duidt op de aanzienlijke moeilijkheden waarmee verzoeker in Duitsland dreigt geconfronteerd te worden, motiveert verwerende partij onvoldoende waarom volgens haar geen sprake is van systematische gebreken in de asielprocedure en het Duitse opvangsysteem en waarom de omstandigheden waarin verzoeker conform deze informatie dreigt terecht te komen, geen risico op onmenselijke of onterende behandeling inhouden.

Een terugkeer onder deze voorwaarden vormt een schending van artikel 3 van het EVRM en de situatie werd op een onvoldoende wijze door verwerende partij benaderd. De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

Verzoeker stipt aan dat in geval hij moet terugkeren naar Duitsland hij een volgend verzoek zal moeten indienen. Volgens het AIDA-rapport van 30 november 2020 zal dat verzoek hoogstwaarschijnlijk als onontvankelijk worden beschouwd. Hij meent aldus dat de regelmatigheid van de asielprocedure in Duitsland kan betwijfeld worden. Bovendien, indien men Duitsland verlaten heeft na het afsluiten van de asielprocedure, komt men in een versnelde procedure terecht. Indien het beschermingsverzoek wordt afgewezen, wordt de procedure voortgezet als versnelde procedure en zijn de verzoekers verplicht in speciale opvangcentra te verblijven. Verzoeker citeert vervolgens uit het AIDA-rapport de passage waarin wordt toegelicht dat indien verzoekers de stad of het district verlaten waarin het speciaal opvangcentrum is gevestigd, ervan wordt uitgegaan dat de asielprocedure door hen niet wordt voortgezet. Dit kan leiden tot de beëindiging van de procedure en het afwijzen van de aanvraag.

Verzoeker meent ook dat de opvangvoorzieningen in Duitsland van verzoekers van internationale bescherming zorgwekkend is en risico's inhoudt in geval van overdracht naar Duitsland. De gemachtigde heeft daarbij volgens verzoeker de Covid-crisis geminimaliseerd. Verzoeker wijst vervolgens specifiek op de opvangsituatie in sommige aankomstcentra. Hij citeert daarbij opnieuw uit het AIDA-rapport. Wat betreft de Covid-crisis wordt ook gewezen op het feit dat in bepaalde opvangcentra 50% van de verzoekers van internationale bescherming positief testten op het virus waardoor bepaalde rechtbanken oordeelden dat deze verzoekers zich buiten de centra voor eerste opvang moesten kunnen vestigen. Andere rechtbanken oordeelden dat de Covid-situatie geen aanleiding kon geven tot een vrijstelling van de plicht om in de centra voor eerste opvang te verblijven. Verder citeert verzoeker nog passages die betrekking hebben op de levensomstandigheden in collectieve centra, de de-facto-onmogelijkheid om in bepaalde gebieden een appartement te huren en de soms slechte staat waarin of ver afgelegen plaats waar de appartementen zich bevinden.

Verzoeker concludeert dat de erbarmelijke hygiënische staat binnen de opvangcentra hem geen duurzame, stabiele, veilige en gezonde opvang kan bieden. Volgens verzoeker zijn er dan ook wel degelijk elementen die voldoende aanleiding geven om te besluiten dat er redenen zijn betreffende zijn gezondheid die een overdracht aan Duitsland verhinderen. De algemene opvangomstandigheden houden een risico in op blootstelling aan omstandigheden die strijden met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, aldus verzoeker. Hij riskeert omwille van de medische voorzieningen in Duitsland niet onmiddellijk de nodige zorgen te verkrijgen.

Volgens verzoeker heeft de gemachtigde enkel op partiële wijze de informatie gelezen en is de beslissing niet afdoende gemotiveerd waarom er in Duitsland geen systeemfouten zijn in de procedure voor internationale bescherming en in het opvangsysteem. Verzoeker concludeert dat een overdracht aan Duitsland een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming

rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Vooraleer van een onmenselijke behandeling te spreken, moet er een voldoende ernstig en imminent risico zijn op lijden dat ernstig genoeg is, vanuit materieel, psychologisch of lichamelijk perspectief, om te vallen binnen de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./ Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

Verzoeker wijst op het feit dat hij een volgend verzoek zal indienen in Duitsland, maar dat volgende verzoeken in Duitsland bijna automatisch als niet-ontvankelijk worden beschouwd. Uit het citaat waarnaar verzoeker verwijst uit het AIDA-rapport blijkt dat wordt opgesomd in welke gevallen de verzoeken onontvankelijk worden verklaard. De Raad stelt vast dat die opsomming grotendeels overeenkomt met de opsomming zoals die staat in artikel 33 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de *Procedurerichtlijn*). Een volgend verzoek kan inderdaad als niet-ontvankelijk beschouwd worden indien er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU. Een volgend verzoek mag bijgevolg niet “automatisch” niet-ontvankelijk verklaard worden, maar de Raad kan uit de info waarnaar verzoeker verwijst niet afleiden dat het onderzoek naar nieuwe elementen niet regelmatig zou verlopen in Duitsland en dat op een systematische manier volgende verzoeken zonder onderzoek naar de nieuwe elementen zouden onontvankelijk verklaard worden.

Verder stelt de Raad vast dat waar verzoeker erop wijst dat de kans groot is dat hij in een versnelde procedure zal terechtkomen omdat hij Duitsland heeft verlaten nadat zijn procedure werd afgesloten, die praktijk ook in lijn ligt met de *Procedurerichtlijn*. Volgens artikel 31, 8, f van de *Procedurerichtlijn* kunnen lidstaten bepalen dat de procedure wordt versneld bij een volgend internationaal beschermingsverzoek.

Verzoeker stipt verder aan dat zij die in een versnelde procedure zitten, verplicht zijn om in speciale opvangcentra te verblijven en indien zij het district verlaten waarin dit centrum is gelegen, zij het risico lopen dat ze worden verondersteld hun procedure impliciet te hebben stopgezet, hetgeen kan leiden tot het beëindigen van de procedure of een weigering van het verzoek. Ook dit kan volgens de Raad niet als een systeemfout worden beschouwd. Uit het AIDA-rapport blijkt dat deze speciale opvangcentra geen gesloten instellingen zijn en dat ook de verzoekers van internationale bescherming in een reguliere procedure aan een soort van verblijfsverplichting onderhevig zijn. Verder blijkt eveneens uit artikel 28 van de *Procedurerichtlijn* dat een beslissingsautoriteit in een lidstaat een verzoek mag beëindigen of een verzoek mag afwijzen als er een gegronde reden is om aan te nemen dat een verzoeker zijn verzoek impliciet heeft ingetrokken of dat hij impliciet van zijn verzoek heeft afgezien. In dat artikel wordt ook opgesomd wanneer lidstaten kunnen aannemen dat een verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming impliciet heeft ingetrokken of dat hij er impliciet van heeft afgezien. Artikel 28, 1, b van de *Procedurerichtlijn* wijst daar op de situatie wanneer de verzoeker is verdwenen of wanneer is vastgesteld dat hij de plaats waar hij verbleef of werd vastgehouden, zonder toestemming heeft verlaten zonder binnen een redelijke termijn contact met de bevoegde autoriteiten op te nemen, dan wel

wanneer hij niet binnen een redelijke termijn aan zijn meldingsplicht heeft voldaan of aan andere verplichtingen tot kennisgeving, tenzij de verzoeker aantoont dat zulks te wijten was aan omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Hieruit blijkt veeleer dat de procedure in Duitsland conform de Procedurerichtlijn is.

Vervolgens gaat verzoeker in op de leefomstandigheden in bepaalde speciale opvangcentra, omgedoopt tot AnKER-centra. In het citaat dat verzoeker aanhaalt, wordt gewezen op het grote verschil dat bestaat qua comfort tussen dergelijke centra, met bv. een modern centrum in Regensburg en anderzijds voormalige kazernes met veel minder comfort zoals in de “Dependancen” in Beieren, Schwandorf of Stephanposching, die uit grote hallen zonder kamers bestaan. Echter, het citaat wijst eveneens op het feit dat de autoriteiten, na openbare kritiek begin april 2019 begonnen waren met renovatiewerkzaamheden en dat bepaalde bewoners werden overgeplaatst naar andere faciliteiten. Hieruit kan dus niet afgeleid worden dat er sprake is van systeemfouten in het Duitse opvangnetwerk.

Verder wordt ook in het AIDA-rapport, waaruit verzoeker citeert, aangehaald dat er soms onzuivere sanitaire voorzieningen zijn (bv. te weinig douches voor het aantal mensen), er een gebrek aan privacy heerst (bv. slaapruidten worden enkel van elkaar gescheiden door dunne schotten) en er nachtelijke onrust is. Ook al is het uiteraard wenselijk dat aan die situatie verholpen wordt, meent de Raad dat dergelijke zaken, die ook niet in alle opvangcentra voorkomen, niet de graad van ernst bereiken om te spreken van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Ook het feit dat de NGO Dokters van de Wereld niet langer wenste te werken in het centrum te Manching/Ingolstadt omdat zij van oordeel waren dat er in het centrum geen adequate behandeling van personen met psychische stoornissen mogelijk was en de NGO niet langer de verantwoordelijkheid wou dragen voor de geestelijke gezondheid van de patiënten, houdt voor verzoeker geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in. Verzoeker heeft immers geen element aangehaald op basis waarvan kan aangenomen worden dat hij een persoon is met psychische stoornissen of een andere extra kwetsbaarheid. Het enige element waarvan verzoeker tijdens zijn Dublingehoor gewag heeft gemaakt, is dat hij lijdt aan stress omdat hij [in België] al lang in de gevangenis zit. De reden die verzoeker heeft aangehaald waarom hij niet wil terugkeren naar Duitsland is dat zijn verzoek om internationale bescherming er na vier jaar werd afgewezen en hij al die tijd heeft verloren.

Verder in het verzoekschrift komt verzoeker wederom terug op de situatie in de collectieve opvangcentra en in de appartementen. Volgens de info zijn verzoekers van internationale bescherming soms noodgedwongen verplicht langer in een collectief opvangcentrum te blijven terwijl ze eigenlijk naar een appartement zouden mogen verhuizen, maar is dit het gevolg van onbetaalbare huurprijzen op de private markt. De Raad was supra van oordeel dat op basis van de door verzoeker aangestipte informatie niet kan aangenomen worden dat het verblijf in een Duits collectief opvangcentrum moet beschouwd worden als een reëel risico op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling. Bijgevolg neemt de Raad evenmin aan dat het feit dat men mogelijks langer in een collectief opvangcentrum moet verblijven dan gewenst omdat een appartement huren te duur is, evenmin kan beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zoals verzoeker immers zelf aanstipt, is een verblijf in een appartement overigens niet altijd beter dan in een collectief opvangcentrum. Ook de overige elementen die verzoeker aanhaalt, zoals het feit dat bepaalde opvangcentra op afgelegen locaties liggen, dat tijdelijke voorzieningen niet voldoen aan de basisnormen of niet afdoende privacy garanderen, dat in bepaalde centra voedsel wordt verstrekt onder de vorm van voorverpakte maaltijden en de verzoekers niet zelf kunnen koken, kunnen niet aangenomen worden als voldoende ernstig dat het niveau van hardheid van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt of dat van systeemfouten in de Duitse opvangcentra kan worden gesproken.

Vervolgens gaat verzoeker in op de Covid-pandemie en de bezorgdheid van Duitse NGO's en bepaalde rechters voor de verzoekers van internationale bescherming die in collectieve accommodaties moeten verblijven, waar het risico op besmetting hoog is en veel handen wassen zeer moeilijk. NGO's pleitten ervoor dat verzoekers van internationale bescherming enkel in appartementen zouden opgevangen worden. Ook werden in een bepaald centrum verzoekers die in quarantaine werden geplaatst, verplicht om polsbandjes te dragen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing erop wijst dat Duitsland net als België en andere lidstaten af te rekenen heeft met het COVID-19-virus. De situatie betreffende de verspreiding van het COVID-19-virus evolueert in Duitsland net als in andere lidstaten voortdurend en net als andere lidstaten nemen de Duitse instanties maatregelen om de verspreiding van het virus in te perken. Volgens de gemachtigde toont verzoeker niet aan dat de Duitse instanties in de huidige omstandigheden en specifiek vanwege de aanwezigheid van het COVID-19-virus hun

verplichtingen niet nakomen die voortkomen uit de Dublin III-verordening of uit andere verdragen betreffende de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming of de behandeling van verzoeken om internationale bescherming. De Raad volgt deze redenering van de gemachtigde en acht deze redenering niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig. Net als in Duitsland worden verzoekers van internationale bescherming in België eveneens nog opgevangen in collectieve opvangcentra. Ook al kan de Raad aannemen dat het risico op besmetting met het virus veel groter is in een collectief opvangcentrum dan in een appartement, dan nog kan het loutere feit dat opvang in collectieve centra doorgaat op zich niet beschouwd worden als een onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien stelt de Raad vast dat de informatie aangaande de betwistbare polsbandjes waarnaar verzoeker verwijst en die in een opvangcentrum werden gebruikt, vermeld wordt in een artikel dat werd gepubliceerd op 12 mei 2020. Het is niet aangetoond dat in het Duitse opvangcentrum, op het ogenblik van de bestreden beslissing, nog steeds met de bedenkelijke polsbandjes gewerkt werd. Het is een algemeen bekend feit dat de pandemie in maart 2020 in West-Europa was losgebarsten en dat toen zeer strenge maatregelen werden genomen.

Tot slot haalt verzoeker aan dat de erbarmelijke hygiëne in de opvangcentra tot gevolg heeft dat verzoeker zijn gezondheidssituatie bij een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op omstandigheden die strijden met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De medische omstandigheden zouden in geen enkel geval vergelijkbaar zijn met België waardoor verzoeker riskeert niet onmiddellijk de nodige zorgen te verkrijgen.

De Raad kan deze redenering in het geheel niet volgen. Supra werd reeds vastgesteld dat verzoeker naast stress omdat hij in België reeds lang in de gevangenis verblijft, geen enkel gezondheidsprobleem heeft aangehaald. Zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing motiveert, voert verzoeker geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval er sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Vooraleer volgens het Hof van Justitie in geval van gezondheidsproblemen de drempel wordt bereikt om van een schending van artikel 4 van het Handvest te spreken voor een Dublinoverdracht, worden inderdaad omstandigheden vereist waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene (HvJ 16 februari 2017, CK t. Slovenië). Dat is in casu niet aan de orde. Verzoeker verduidelijkt ook op geen enkel wijze welke zorgen hij onmiddellijk zou moeten krijgen.

De Raad volgt verzoeker niet dat in casu sprake is van een partiële lezing door de gemachtigde van de door hem gehanteerde informatie, noch dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waarom er geen sprake is van systeemfouten, noch van individuele elementen die aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest wordt niet aangenomen. Evenmin blijkt een kennelijke beoordelingsfout.

Het tweede onderdeel van het middel is eveneens ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES